

2005-07-01

จุฬาริชาต ใครหนอชอยจ้อถึงความหลัง

เยาวลักษณ์ อ่องจิริต

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

อ่องจิริต, เยาวลักษณ์ (2005) "จุฬาริชาต ใครหนอชอยจ้อถึงความหลัง," *Jamjuree Journal*: Vol. 7: Iss. 2, Article 12.

DOI: 10.58837/CHULA.JAMJUREE.7.2.11

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol7/iss2/12>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ใครหนอชอบใจถึงความหลัง

เพื่อนๆ ที่เข้าเป็นน้องใหม่ จุฬาฯ ในปี ๒๕๐๐ คงจำกันได้ว่า เมื่อเข้าเรียนไปได้ประมาณเดือนเศษๆ จุฬาฯ ก็มีพิธีรับพระราชทานปริญญาบัตรจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวันที่ ๔ กรกฎาคม น้องใหม่อย่างพวกเราปลื้มปิติมากที่มีโอกาสเข้าแถวรอรับเสด็จ

ในวันนั้นเองพวกเราได้ทราบว่สมเด็จพระบรมราชินีนาถทรงมีพระประสูติกาลในขณะที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยังทรงประทับพระราชทานปริญญาบัตรอยู่ในหอประชุมจุฬาฯ เจ้าฟ้าหญิงพระองค์น้อยได้รับพระราชทานพระนามว่า “เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์” เป็นที่ชื่นชมโสมนัสของเหล่านิสิตจุฬาฯ เป็นยิ่งนัก

นั่นเป็นปฐมเหตุที่ทำให้บรรดานิสิตจุฬาฯทั้งหลายได้เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสมเด็จพระบรมราชินีนาถและเจ้าฟ้าชาย เจ้าฟ้าหญิง ทุกพระองค์ใน “วันทรงดนตรี” ณ เวทีสวนอัมพร

ฉันจำไม่ได้ว่า “วันทรงดนตรี” ในวันที่ ๒๐ กันยายน ครั้งแรกเริ่มในปีใด แต่ที่ประทับใจฉันมีรู้ลืมเลือนคือปี ๒๕๐๒ เมื่อฉันเรียนอยู่ปีที่ ๓ ปีนั้นกลุ่มฉันแก่กล้ามาก พวกกันไปนั่งกับพื้นข้างหน้าเวที เรียกว่านั่งใกล้ชิดเวทีมากจนมองเห็นทุกพระองค์อย่างแจ่มชัด เห็นแม้กระทั่งเจ้าฟ้าพระองค์เล็กทรงขยับพระเนตรเมื่อต้องแสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูป และได้ยินพระสุรัสวดีสนทนาระหว่างเจ้าฟ้าที่ประทับอยู่บนเวทีเช่น “น้องน้อยหุบปาก น้องน้อย” ฉันปลื้มระคนตื่นเต้น ทำให้ฉันประทับใจมาก ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเวลาล่วงเลยไปมากแล้ว สมเด็จพระบรมราชินีนาถทรงรับสั่งว่า “เย็นมากแล้ว ต้องพาลูกๆ กลับบ้านก่อน”

ที่ประทับใจและสนุกสนานมากยิ่งขึ้น คือ เมื่อเย็นมากแล้ววงดนตรีคงอยากจะเลิกเล่น หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช เดินนำนักดนตรีคนอื่นอีก ๒-๓ คน (ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นบุตรชายของท่าน) เดินเป่าแซกโซโฟน (หรือทรัมเป็ต ไม่แน่ใจเพราะฉันไม่สนใจเพราะฉันไม่สนใจเรื่องเครื่องดนตรี) ลงบันไดเวทีมาพร้อมทั้งร้องเพลงที่เป็นใจความถามพวกนิสิตว่า “เลิกกันหรือยัง...” เชื้อโหมว่าพวกเราเหล่านิสิตจุฬาฯ บังอาจส่งเสียงตอบว่า “ยัง” ด้วยเสียงดังอย่างพร้อมเพรียงกัน ฉันชนลูกพี่ที่ส่งเสียงกับเขาด้วย และรู้สึกว่สนุกสนานมาก ๆ อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แล้วท่านที่เดินมาก็กลับขึ้นเวทีอีกครั้ง วงดนตรีบรรเลงเพลงต่อไปอีกพักหนึ่ง เมื่อเย็นมากยิ่งขึ้น ท่านถามด้วยทำนองเพลงอีกครั้งว่า “เลิกกันหรือยัง” (ความจริงอยากเขียนให้เป็นเสียงร้องที่ยังติดหูอยู่ถึงทุกวันนี้ว่า “เลิกกันหรือยัง”) ครั้งนี้แม้พวกเราจะตอบว่ายังไม่เป็นผล เพราะเริ่มมืดค่ำแล้ว วงดนตรีจึงต้องเลิก

บรรยากาศในวันนั้น นิสิตร่วมสมัยกับฉันคงได้มีส่วนร่วมบริจาคเงินที่มีลักษณะส่งต่อๆ มาให้ใส่เงินสมทบทุน “ทุนอาานันทมหิดล” กันคนละเล็กคนละน้อย เพราะเป็นเวลาช่วงเย็น เงินจึงเหลือติดตัวกันไม่มาก นิสิตสมัยโน้นไม่มีเงินกันมากมายเหมือนเด็กสมัยใหม่ ฉันคิดว่าทุกคนคงไม่มีวันลืมความสนุกสนานที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณครั้งนั้น ซึ่งยังบันทึกอยู่ในความทรงจำของฉันตลอดเวลา แม้จะผ่านไปสี่สิบกว่าปีแล้วก็ตาม

ฉันห่างหายจากการร่วม “วันทรงดนตรี” ไปนาน ต่อมาเมื่อจุฬาฯ รื้อฟื้นความทรงจำโดยจัดงาน “วันระลึกถึงวันทรงดนตรี” ในวันที่ ๒๐ กันยายนทุกปี เมื่อได้ทราบข่าว อารมณ์สนุกเก่า ๆ ที่หวนกลับมาในความทรงจำลึกลับในใจฉันคิดว่าต้องไปร่วมงานสักครั้ง แล้วฉันก็ได้ไปร่วมงานจริงเมื่อปีกลายนี้ (๒๐ กันยายน ๒๕๔๗) ได้รับความประทับใจไปอีกแบบหนึ่ง ที่อยากเล่าและอยากอุทิศแด่เล็กๆ น้อยๆ ณ ที่นี้

ในวันนั้น หอประชุมเนื่องแน่นด้วยบรรดานิสิตเก่าชายหญิง (หญิงมากกว่าชาย) เมื่อได้เวลาเล่น วง CU BAND ปรากฏบนเวที เราได้ยินเสียงอินโทรเพลง “มหาจุฬาลงกรณ์” เชื้อโหม (อีกครั้ง) ว่าพี่เก่าที่แก่ทั้งหลายพร้อมใจกันลุกขึ้นยืนพริบทั้งหอประชุม แต่ในเวลาไม่กี่นาทีต่อมาจึงรู้สึกว่อินท罗那ั้นเป็นการนำเข้าสู่การบรรยายความเป็นมาของกิจกรรมจุฬาฯ ที่ปรากฏบนจอภาพข้างเวที พี่เก่าทั้งหลายพากันค่อยๆ หย่อนกันลงนั่งด้วยความหน้าแตกและอดอึดอัดจึงจำต้องว่าต่อขานลมๆ แล้งๆ ว่า ทำไมทำให้พี่เก่าที่แก่เสียเซลฟ์ (ขออนุญาตใช้ศัพท์วัยรุ่นหน่อย) ได้ขนาดนี้นะ ไม่รู้หรือว่าเพลงนี้ศักดิ์สิทธิ์และซึ่มซับอยู่ในสายเลือดของชาวจุฬาฯ สมัยโน้น สมัยนั้น และสมัยนั้นมาจนไม่อาจแซงออกไปได้แล้ว ได้ยินที่ไรเป็นต้องลุกขึ้นยืน เตรียมพร้อมที่จะเปล่งเสียงร้องทุกที ขออุทิศแด่หนุ่มน้อยได้ไหม ใครก็ได้ที่มีส่วนร่วมจัดกิจกรรมใดๆ ในจุฬาฯ ขอให้ระมัดระวังในเรื่องนี้สักนิด วันนั้นพี่เก่าแก่ๆ หน้าแตกกันโดยถ้วนทั่ว ไม่ใช่ฉันคนเดียว น่าเสียดายที่ไม่ได้หันไปดูว่านิสิตเก๋ารุ่นเด็กๆ และนิสิตปัจจุบันปฏิบัติตนอย่างไร ก็มันเจียนเสียแล้วนี่ จะมีหน้าหันไปมองเหนือได้ออกตกได้อย่างไรกัน

จากความเบื่องตันคงรู้แล้วว่าเรื่องนี้เล่าถึงเหตุการณ์เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๐ หากลองบวกลบคูณหารดูก็จะได้ว่าผู้เขียนน่าจะมียายุประมาณใด และคงสรุปได้ว่าใครหนอขอจบถึงความหลังเพื่อนที่เป็นคอลัมน์นิสต์คนหนึ่งของฉันให้นิยามของบุคคลประเภทนี้ว่า “ตั้งแต่เช้า เล่าความหลัง สิ่งของชม”

จุฬาวีพากษ์

เขวาลักษณ์ อ่องจรีด นิสิตเก่าคณะอักษรศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๐-๒๕๐๓